

kunde ikke tænke mig Muligheden af, at et Medlem af dette Ting vilde rette et Angreb paa Folk, som ikke vare her til Stede, og som ikke kunde faa Lejlighed til at forsvare sig. Det, jeg derfor fremhævede, var, som jeg før sagde, kun Indtryk, som jeg havde faaet ved Selvsyn af disse Ting. Men nu er Sagen en helt anden. Nu foreligger det hele oplyst, hvordan den Sag ligger, og jeg og andre, som have fulgt med i denne Sag — og det har næsten hele Lolland-Falsters Befolkning, Amsraadet, Sogneraad og private —, have ligefrem harmedes over, at man paa den Maade har haanet denne Anstalt; vi harmedes over disse Angreb, som ere fremsatte mod Anstaltens daværende Læge, Inspektør, Direktion og dens Ledelse i det hele taget. I Sommer har man derfor valgfart til denne Anstalt fra Lolland-Falster vistnok i større Udstrækning end nogen Sinde tidligere for at se, hvorledes Ledelsen er. Flere Medlemmer af dette Ting saavel som af det andet Ting have fundet sig foranledigede til at besøge Anstalten for at se, hvorledes den bestyres, og hvad har man saa set dernede? Denne Sindssygeanstalt, som oprettedes i 1865, havde til Formaal at afgive et forsvarligt og godt Tilflugtssted for saadanne Patienter, hvis uheldbrekelige Sindssygdomme vare naaede til Slutningsstadiet; og hvis Fornødenheder efter deres sociale Vilkaar ikke vare større, end at de let kunde tilfredsstilles indenfor Anstaltens Mure. Disse Individuer kunne ganske sikkert der faa den Pleje og den Behandling, som de kunne gøre Krav paa, eller som det i det hele taget findes forsvarligt at give dem. Fra at være et saadant blot og bart Hjem for uheldbrekelige sindssyge er Anstalten delvis gaaet over til at blive en Optagelsesanstalt til Behandling af friske Tilfælde, og ogsaa denne Opgave løser den paa en saa god Maade, som man efter Forholdene kan forlange, naar man tager i Betragtning, at Anstalten er ca. 50 Aar gammel. Et Vidnesbyrd om, at Anstalten ikke har været ledet paa nogen daarlig Maade, har man ogsaa i en Udtalelse, som daværende Overlæge Helveg ved Oringe Sindssygeanstalt i 1892 og 1895 fremsatte. Han udtalte sig meget anerkendende om denne Anstalt. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse et Par Linier af, hvad han siger i denne Forbindelse. Han siger, at han i mange Aar har staaet i nært Forhold til den Mand, som da ledede Anstalten, og han tilføjer blandt andet: „Jeg kan ikke undlade at udtale, at jeg finder denne Anstalt god, ja ndog meget god, naar Hensyn tages til de

forskelligartede Sygdomme, der behandles der”. Han siger endvidere, at Inspektøren har bevist sin Dygtighed saa klart, at han uforbeholdent vil udtale, at han vilde betro ham Omsorgen af sine kæreste Slægtninge i Tilfælde af Sindssygdom. Naar Overlægen paa Oringe Sindssygeanstalt udtaler sig saaledes om den daværende Inspektør efter at have inspiceret Anstalten, synes jeg, det vidner om, at han med Tillid har set op til Anstalten. Han siger endvidere, at det er ham en Glæde at konstatere den Orden, Renlighed og gode Tone, som hersker paa Afdelingerne. Det, jeg her har anført, viser tilstrækkeligt, at en saa betydelig Autoritet som Dr. Helveg har udtalt sig meget anerkendende om Virksomheden paa denne Anstalt, og at det endnu forholder sig saaledes, som Overlægen den Gang udtalte, har vist alle de, som i Sommer have besøgt Anstalten, bragt i Erfaring.

Vi have ogsaa set de andre Ting, som det ærede Medlem fremstillede som saa grusomme. Vi have set Kvinderne med det kortklippede Haar — det var jo en af de Anker, det ærede Medlem rettede mod Anstaltens Ledelse. Det indskrænkede sig imidlertid til, at ca. 10 Kvinder havde faaet Haaret klippet, saa at det kun var 5 à 6 Tommer langt. Fire af disse havde faaet Haaret klippet ifølge eget Ønske, medens de øvrige vare urenlige og afsløvede Individuer, der i en Aarrække have været paa Anstalten uden at vise nogen som helst Sans for Haarets Pleje og kun benyttede det til deri at indfiltrere Madvarer og andet, hvad de kunde faa fat paa; alle paa nær Sundhedsstyrelsen og den paagældende Læge, som vel har inspireret den Tale, som det ærede Medlem holdt i Vinter, ere vist enige om, at det er en Vælgning mod saadanne Kvinder, at man studser deres Haar. Vi saa ogsaa de forfærdelige Stole, som det ærede Medlem fremstillede for os som Torturedskaber i Lighed med Træhesten og Gabestokken, der bleve brugte som Strafferedskaber for et Par Hundrede Aar siden. Disse høje Stole, som det ærede Medlem kaldte dem, maale 18 Tommer fra Sædet til Gulvet. Jeg gad vide, om Saksøbingkredsens Repræsentant (Rørdam) mener, at han kan faa dette Tings Medlemmer til at tro, at en Patient, der anbringes i en Stol, som maaler 18 Tommer fra Sædet til Gulvet, ikke kan naa Gulvet med Benene. Dette er slet ikke Tilfældet. Enhver Patient, som har siddet i disse Stole, kan med Lethed naa Gulvet. Stolene ere for øvrigt behagelige at sidde i, jeg har set